

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

14de februar 1892.

18de aarg.

Fru Mops er syg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Salige ere de rene af hjertet, thi de skulle se Gud.

Silken stander saa stjer og ren,
mod himlen den vender sit øie,
den staar saa stille, den staar saa ren,
den priser sin Gud i det høie.

I solen den ser med glæde ind,
den taaler dens varmende lue,
Guds rige herlighed ei gjør den blind,
de rene skal Herren jo stue.

Bevar dit hjerte, o barn, saa rent,
lad verden ikke det plette,
o! vogt det tidlig, o! vogt det sent,
og tro ei, synder er lette.

Har synden sig gravet i hjertet ind,
da maa du bøie dit hoved,
da mærkes dit øie, blegnes din kind,
du ræddes for Gud, du før loved.

Du tør ei hæve til Jesus dit blif,
saa maat din høn moune blive,
og verdens glæde bli'r besse drit,
naar den dig fra Gud skalde drive.

Dg vil du stue Guds herlighed stor,
da maa du vogte dit hjerte,
ja, vogte det vel i tanke og ord,
Guds ord dig være din hjerte.

Da skal en gang til Jerusalem,
Gud Herrens den deilige have,
dig føre Jesus saa frydelig hjem,
de rene han gjerne vil have.

Chr. Johnsen.

To gutter talte sammen om Elias' himmelfart. „Vilde du ikke være bange for at kjøre i en saadan vogn?“ sagde den ene. „Nei“, sagde den anden, „ikke naar Gud førte den.“

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Vagt). Om stebernes beliggenehed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der talefleres.

84.

Hvilke af sine disciple var det, Jesus tog med sig op paa bjerget? Ved du, om Jesus ogsaa ved andre leiligheder havde de samme apostle med sig? (Se nr. 78 og 90.) Hvorfor tog han dem denne gang med sig op paa bjerget? Hvad var det, som skede med ham, medens han bad? Hvorledes blev han forandret? Hvem saa apostlene foruden Jesus? Hvem var Moses? Hvem var Elias? Hvad gjorde disse to hos Jesus? Hvorom talede de med ham? Hvilket endeligt var det, som ventede ham i Jerusalem?

Hvad sagde Peter, da han sit se denne herlighed? Var dette rigtig talt af Peter? Hvorfor ikke? Hvorledes kunde han da tale saaledes? (Se Mark. 9, 6 og Luk. 9, 33.)

Hvad skede med dem, medens Peter sagde de ord, som vi har hørt af ham? Hvis røst var det, de hørte? Havde ikke den himmelfte fader ogsaa engang før talt fra himmelen om Jesus? Naar skede det? Hvad sagde han nu om ham? Hvad er meningen af, at Jesus er Guds søn, den elskelige? Svar: Dermed erklærer Gud, at mennesket Jesus, som var sødt af jomfru Maria, og som apostlene havde vandret sammen med og snart skulde se dø i Jerusalem, ogsaa var hans kjære søn, i hvem han havde sit velbehag; at han altsaa var sand Gud paa samme tid, som han var sandt menneske, saaledes som vi har lært det i vor anden apostoliske trosartikel.

Hvilke ord er det, røsten fra himmelen tilfidsit sagde? Hvem skulde altsaa apostlene høre? Hvad menes med, at de skulde høre Jesus? Skal ogsaa vi høre ham? Hvor taler han til os? Men er det da nok, at vi hører hans ord med vore ydre øren? Hvad er det især, det kommer an paa? Er det vigtigt for os at høre Jesus? Hvorfor er det saa vigtigt? Har vi da ikke lov til at høre andre end Jesus? Hvorfor ikke?

Hvorledes gif det disciplene, da skyen kom over dem og de hørte denne røst? Hvorfor frygtede de? Blev de længe i denne angst? Hvem hjalp dem ud af den? Hvad sagde han til dem? Var Moses og Elias ogsaa med ham da?

Det er bedre, at du først tænker over, hvad du vil sige, end at du siden skal fortryde, hvad du har sagt.

Sagmøllen.

Med udgangen af en kløft i læ af høie graner stod en sagmølle. Dens hjul blev drevne af en munter, sølvklar bælt, der styrkede brusende ned over stenene, som vilde stanse dens løb.

En saadan sagmølle er en luftig bygning, næsten kun et tag, som hviler paa fire sterke stolper. Nogle alen over jorden er et gulv, og sedvanlig er kun to fider af bygningen forsynede med vægge. Det øvrige er aabent, for at man kan vælte træstammerne derop, som skal sages til bord. Bækken, som drev denne sagmølle, var kun liden. Om sommeren, naar regnen længe udeblev, manglede det ofte paa vand; derfor havde mølleren anlagt en smal, dyb grøft, hvori vandet kunde samle sig, da bækken i den høje tid ofte blev helt udtørret. Ovenfor møllen, tæt ved kløften, var der af bord labet et saakaldt stiggbord, som kunde lukke for vandet, saa møllen stod stille. Længere nede i dalen laa endnu en anden sagmølle ved elven, som tilhørte en gammel møller.

I aaret 1852 paa en solklar søndag morgen, sad den unge møller ved sit frokostbord i sin venlige stue i det landlige hus, som sammen med møllen og et bordstue dannede møllegaarden.

Hans unge kone stod i sin søndagsdragt foran ham. Hun holdt i den venstre haand den gamle salmebog med sølvspænder og en blomsterbutet. Den høire haand rakte hun manden med en venlig, men vemodig hilsen. Man kunde se paa den unge pene kone, at affæden var hende tung idag.

„Skal jeg da altsaa igjen gaa alene i kirke?“ spurgte hun med sørgmodig stemme, idet taarerne stod hende i øiet. „Jør var det dog ganske anderledes“, vedblev hun, „da vi først mødte hinanden paa kirkestien. Dengang var du kommen hertil som møllersvend og havde faaet arbejde her i sagmøl-

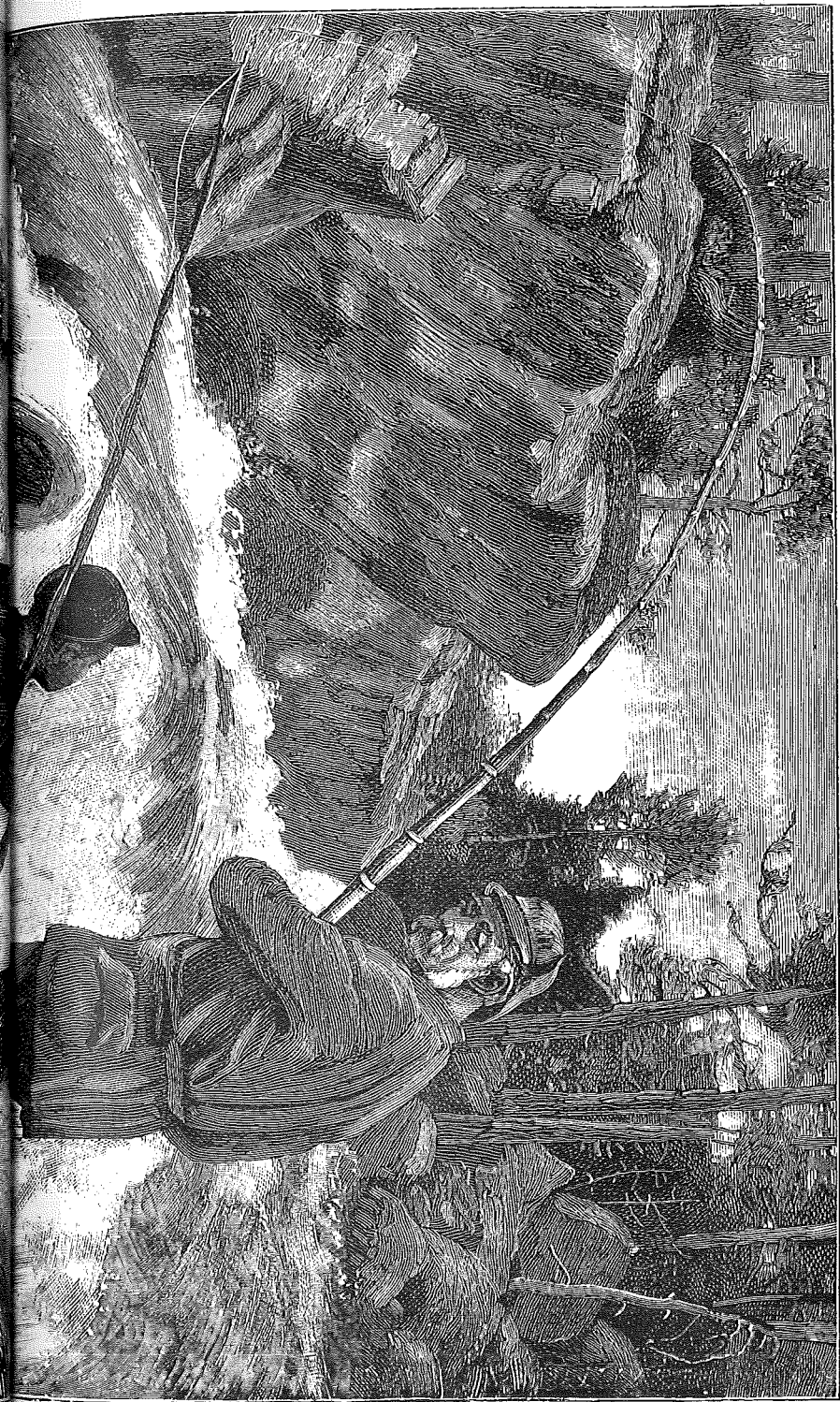
len. Den gamle barnløse møller sit dig saa kjær netop paa grund af din fromhed, saa han lod dig, den fremmede, arbe den gode mølle. Han anede ikke, at det snart skulde blive anderledes med dig. Al, hvis han vidste, hvorledes du nu tænker!“ „Na, lad mig være fri for din graad og dine klager“, sagde mølleren bredt. „Jeg er nu bleven fornuftigere og overlader bøn og sang til presterne og kvinderne, som ikke har andet at gjøre. Jeg tænker, en mand, som arbejder flittig og gjør sin pligt og skyldighed, er Gud mere velbehagelig end mangel skindhellig, som spiller sin tid med at bede og lader husfru og børn sulte.“ — „O! tal dog ikke saa ukristelig, kjære mand!“ bad den unge kone, „du ved jo, at der staar skrevet: kom hviledagen ihu, at du holder den hellig! Det er og bliver Guds bud og hans vilje. Og naar man hele ugen igjennem har arbejdet flittig og redelig, saa kan og skal man hvile om søndagen og høre Guds ord. Den, som ikke gjør det, kan visselig ikke vente nogen velsignelse, og det er dog paa Guds velsignelse alt kommer an.“

„Na, jeg synes dog“, svarede mølleren, „at Guds velsignelse bor i vort hus. Vi har vort gode udfomme, og lever lykkelig og tilfreds med hinanden, naar du blot vil forstaae mig for dine underlige anskuelser, som vi aldrig kan blive enige om. Jeg synes, det er tydeligt at se, at Guds velsignelse følger os. Du fortjener det ved din bøn og sang, og jeg ved mit arbejde. Saaledes gjør enhver, hvad han synes bedst om, og saaledes maa det forblive.“

„Men kjære Frans“, bad den unge kone, idet hun klyngede sig til den elskede mand, „gid du dog ikke vilde tale saaledes! Det har du desværre lært af dine saakaldte gode venner, som har ført dig bort fra Guds frygtens vei. Du vilde ogsaa tidligere have anseet det for en synd at lade møllen arbejde om søndagen. Du skal se, at Guds velsignelse, som hidtil har været med os,

Satsfiltere. [After original painting of N. Skold.]

vil forlade os, og hans dom vil ikke udeblive, naar du vedbliver at vanhellige søndagen. Du ved, der staar skrevet: Jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som hjem søger fædrenes synd paa børnene indtil tredje og fjerde led over dem, som hade mig; men dem, som elste mig og holde mine bud, dem gjør jeg vel i tusende led! Og naar han ikke hjem søger os, saa vil han gjøre det ved vort barn, om vi ikke holder hans bud."

"Du er en liden nar, Marie, med din straffeprædiken", sagde den unge mand smilende, "man maa nu om stunder anstrenge sig og være flittig, naar man skal komme ordentlig gjennem verden, og det er og bliver dog hovedsagen. — Gaa du kun i kirke, syng og bed for mig med, og vær glad, at jeg ikke forbyder dig det. Jeg har jo ogsaa tilladt fæenden at gaa i kirke, derfor maa jeg idetmindste blive hjemme og arbejde for eder."

"Kjære Frans", bad Marie endnu engang, "lov mig blot at lade møllen stanse under gudstjenesten, og pas godt paa vor lille Frits, at han faar sin mel, naar han vaagner. Jeg er saa bange og blev helst hjemme, især da du har sendt pigen i skoven. Men da bedstemor er syg og har sendt bud efter mig, saa maa jeg dog se, hvorledes hun har det, og naar jeg er nede i landsbyen, kan jeg umulig gaa kirken forbi."

Idet hun sagde disse ord, traadte hun med manden ind i sovekammeret til deres 3-aarige søns seng. Barnet sov endnu, og laa med sine røde kinder og gule krøller som et sovende englebarn.

"Se, den kjære lille Frits!" sagde hun til manden, som ogsaa betragtede det yndige barn med velbehag.

"Han smiler i søvne og drømmer vist om blomster og sommerfugle, som han holder saa meget af. Gud holde sin haand over dig, mit søde barn!" sagde hun med inderlig moderkjærlighed og trykkede et sagte ømt

kys paa det sovende barns pande, rakte med et vemodigt blit sin mand haanden og forlod huset.

Himmelen var saa blaa og klar, og solen skinnede, som om den havde smykket sig til helligdagen, fuglene kvadrede i buksene og paa grenene, og veien var let og behagelig at gaa. Kun den lille bæk var næsten udtørret af heden, saa fuglene, som pleiede at bade sig i dens klare vand, forgjæves hoppede omkring imellem stenene. Marie gik stille og andagtsfuld ned i dalen og tænkte med vemod paa sin mand; det var saa tungt for hende at hun nu altid maatte gaa alene til sin kjære kirke.

(Sluttes.)

"Gud vil have omsorg for dig."

In troende mand gik for ikke saa længe siden igjennem gaderne i staden K., da en liden fattig gut mødte ham og bad om et par cent. Saadant sker jo hvert øieblik i en stor stad, og manden tænkte først at gaa forbi uden at give noget; men der var noget i guttens ansigt, som vakte hans deltagelse; han stanfede og spurgte:

"Hvad vilde du bruge de cent til?"

"At kjøbe brød for, herre", lød det hurtige svar.

"Er du da saa sulten, hvad har du spist før idag?" spurgte manden videre.

"Jungen ting, herre."

"Men taler du virkelig sandhed, gut?" afbrød manden ham og saa forskende paa ham.

"Ja det er sandhed, jeg har ikke smagt en eneste bid."

"Har du ingen far da?" spurgte manden, hvis deltagelse nu var liblig vakt.

"Nei, han er død for længe siden."

"Og din mor da, hvorledes er det med hende?"

"Hun døde iaftes. Vil De gaa med mig, saa skal jeg vise Dem, at det er sandt."

Manden fulgte gutten til en affides baggade og ind i et yderst elendigt rum, og der laa paa et usfelt leie et hentæret, afmagret legeme — et lig. „Der ligger min stakkars mor“, hulkede gutten.

Manden var dybt rørt. „Hvem var hos din mor, da hun døde?“ spurgte han.

„Jungen uden mig, kjære herre.“

„Sagde hun noget, førend hun døde?“

„Ja, hun sagde: Gud vil have om-
sorg for dig.“

Snarere end den døende mor kunde tænke, havde Gud indfriet de løfter, hun havde forladt sig paa, idet han førte hendes søn paa denne mands vei og vakte i mandens hjerte en inderlig deltagelse for det fader- og moderløse barn; thi denne mand var en af dem, som Herren har givet mere af det jordiske gode. Han antog sig med inderlig omhu den forældreløse gut og har siden sørget for ham som en far.

Herren er en klippe i nødens tid; salig er den, som forlader sig paa ham. Raster al eders sorg paa ham, han har omhu for eder. Alle de, som forlader sig paa ham, skal ikke bestjæmmes.

Jakob Thornhill.

(Brit efter det engelske ved M. S. V.)

Hn engelsk adelsmand ved navn Jakob Thornhill blev født i aaret 1676. Hans far var en fattig mand og kunde ikke efterlade sin søn noget gods eller anden eiendom; men Jakob havde lyst og anlæg til at tegne og male, og han greb derfor penselen. Alt som tiden gik, blev han en dygtig og berømt kunstmaler, og som saadan blev det ham en gang overdraget at male loftet i en af Londons største kirker. Til at staa paa, medens han udførte arbeidet, havde han et stillads, der var 80 fod højt. Da det lakkede mod enden med arbeidet, skjønnede han, at han havde havt

held med sig, hvilket han naturligvis blev særdeles glad ved. Maleriet tog sig bedst ud, naar det saaes i afstand, saa traadte det mest levende frem.

En dag stod Jakob Thornhill og betragtede sit arbejde; han saa, at det blev delligere for hvert skridt, han gik tilbage; i sin henrykkelse herover glemte han, hvor han var, og blev ved at gaa baglængs, det ene skridt efter det andet. Til sidst stod han ved stilladsets yderste rand, og hvis han havde gjort endnu et skridt, vilde han være styrtet ned og bleven knust. I dette øieblik kom en af hans medhjælpere til at se sig omkring; han saa den skrækkelige fare, hvori mesteren var stedt; men hvad var der at gjøre til hans redning? Ved tilraab kunde han vel neppe frelses. Som et lyn skjød et raad op i hans sjæl; han greb en pensel, der var fyldt med maling, og slog den imod maleriet. I et øieblik ødelagde han saaledes det arbejde, som kunstneren havde anvendt ugers flid paa, og som han havde gjort sig saa megen umage med, for at det kunde blive til glæde for ham selv og andre. Fuld af bestyrtelse og brede og med haarde ord paa læberne for kunstneren med truende haand frem mod sin medhjælper, da han saa, hvad denne gjorde; men da han var bleven gjort opmærksom paa den fare, hvori han havde svævet, spidtes hans hjerte med inderlig taknemmelighed mod Gud og mod den mand, der havde været redskab i Guds haand til hans vidunderlige frelse.

Tomme bønner. En kone havde længe hørt sin mand bede den bøn: „Tilkomme dit rige!“ men hun havde aldrig set ham give noget til Guds rige. Saa sagde hun en dag til ham: „Vel, Ole, jeg tænker det er bedst, at du slipper afsted nogle penge for at hjælpe Guds rige at komme til os; vil du ikke det, saa tænker jeg, det er bedst at slutte med den bøn.“

Slaguret.

Der var engang en konge, som havde et kostbart lommeur, som kunde slaa hver eneste time. Et saadant ur var i de dage en stor sjeldenhed og meget værdifuldt.

Men saa blev uret en dag stjaalet fra kongen. Da han merkede sit tab, lod han alle sine hoffolk kalde og spurgte, om nogen af dem vidste, hvad der var blevet af hans ur. Det maatte vist være blevet stjaalet. Men ingen af tjenerne havde seet eller hørt noget til det.

Kongen var imidlertid en listig mand, og han havde sin mistanke. Det skulde vel ikke være muligt, at nogen af hoffolkene havde uret paa sig! Maaafald skulde han nok faa vide, hvem tyven var. Han lader derfor allesammen blive inde en længere tid, idet han giver det udseende af, at det var noget andet, han ogsaa havde at tale med dem om. Og saaledes bliver han ved at snakke og snakke, som om han aldeles havde glemt klokken.

Da høres pludselig en lyd. Det er klokken, som begynder at slaa. Den slaar baade ét slag og to og mange flere. Bleg staar tyven der, medens slagene høres over hele værelset. Men kongen havde faaet vide, hvad han vilde, og hans hofmand fik sin velfortjente straf.

Hvorledes kattepus narrede musen.

En kat fik øie paa en mus, som rørte paa sig i aabningen til et musehul. Kattepus's tænder løb i vand; hvor skulde ikke den lille mus smage godt. Naar den blot vilde komme ud, saa det var muligt at faa kloen i den!

Men den, som ikke vilde ud, det var musen; den havde allerede faaet øie paa sin dødsfiende derudenfor.

Da gaar kattepus pludselig et stykke bort fra hullet, vender ryggen til dette og strækker sig i ro og mag paa gulvet.

Efter en stunds forløb vover nu musen sig ud. Det lod jo til, at katten ikke længere pønsede paa noget ondt. Den lille mus var altsaa kommen ud. Der laa fremdeles katten saa stille, som om den skulde være død. Det kunde vist ikke være farligt at vove sig endnu lidt længere. Ganske rigtig! Katten rørte endnu ikke paa sig. Nu begyndte musen at løbe længere bortover. Da styrter med engang kattepus op, men først ikke efter musen, men hen til musehullet og holder labben for dette, for desto sikrere at kunne faa fat paa sit bytte.

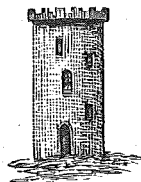
Opløsning paa gaader i nr. 7.

- De begravede byer var: 1. Barde, Nibe.
2. Marstal.

Billedgaade.

T

F E L

E T I

